

“मीठे बच्चे- यादमा रहेर हरेक कर्म गर्यौ भने अनेकौंलाई तिम्रो साक्षात्कार हुँदै जान्छ।”

प्रश्न:- संगमयुगमा कुन विधिद्वारा आफ्नो हृदयलाई शुद्ध बनाउन सक्छौं?

उत्तर:- यादमा रहेर भोजन बनायौ र यादमा खायौ भने हृदय शुद्ध हुन्छ। संगमयुगमा तिम्री ब्राह्मणहरूद्वारा बनाएको पवित्र ब्रह्माभोजन देवताहरूलाई पनि धेरै मन पर्छ। जसलाई ब्रह्माभोजनको कदर हुन्छ, उनले थाली धोएर पनि पिउँछन्। महिमा पनि धेरै छ। यादमा बनाएको भोजन खानाले तागत मिल्छ, हृदय शुद्ध हुन्छ।

ओम् शान्ति। संगममा नै बाबा आउनु हुन्छ। रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु भएको छ, यो सधैं बच्चाहरूलाई भनिरहनु पर्छ। प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झ किन भन्नुहुन्छ? बच्चाहरूलाई यो याद रहोस्- वास्तवमा बेहदका पिता हुनुहुन्छ, आत्माहरूलाई पढाउनु हुन्छ। सेवाको लागि भिन्न-भिन्न प्वाइन्टमा सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरू भन्छन् सेवा छैन, हामी बाहिर सेवा कसरी गरौं? बाबा सेवाका युक्तिहरू त धेरै सहज बताउनु हुन्छ। चित्र हातमा होस्। रघुनाथको कालो चित्र पनि होस्, गोरु पनि होस्। कृष्णको वा नारायणको चित्र कालो पनि होस् र गोरु पनि होस्। सानै चित्र भए पनि ठिकै हुन्छ। कृष्णको यति सानो चित्र पनि बनाउँछन्। तिम्री मन्दिरको पुजारीसँग सोध्न सक्छौ- यिनलाई कालो किन बनाइएको हो जबकि वास्तवमा उनी त गोरु थिए? वास्तवमा शरीर कालो हुँदैन। तिम्रो पासमा धेरै राम्रा गोरु-गोरु पनि रहन्छन्, तर यिनलाई कालो किन बनाइएको हो? यो त तिम्री बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- आत्मा कसरी भिन्न-भिन्न नाम-रूप धारण गरेर तल उत्रिन्छ। जबदेखि काम चितामा चढ्छ तबदेखि कालो बन्छ। जगतनाथ वा श्रीनाथमा अनगिन्ती यात्रीहरू हुन्छन्, तिम्रीलाई निमन्त्रणा पनि मिल्छ। भन- हामी श्रीनाथको ८४ जन्मको जीवन कहानी सुनाउँछौं। भाइ-बहिनीहरू आएर सुन्नुहोस्। यस्तो भाषण अरु कसैले पनि गर्न सक्दैन। तिम्री सम्झाउन सक्छौ- यिनलाई कालो किन बनाइएको हो? हरेकलाई पावनबाट पतित अवश्य बन्नु छ। देवताहरू जब वाममार्गमा जान्छन् तब उनीहरूलाई काला बनाएका हुन्। काम-चितामा बसेपछि आइरन एजेड बन्छन्। फलामको रंग कालो हुन्छ, सुनको रंग सुनौलो हुन्छ। उनलाई गोरु भनिन्छ। उनै फेरि ८४ जन्मपछि काला बन्छन्। सिँडीको चित्र पनि अवश्य हातमा हुनुपर्छ। सिँडी पनि ठूलो भएमा जो कोहीले पनि टाढैबाट राम्ररी हेर्न सक्छ। अनि तिम्रीले सम्झाउने छौ- दुनियाँको यो गति छ। लेखिएको पनि छ उत्थान र पतन। बच्चाहरूलाई सेवाको धेरै सोख हुनुपर्छ। यो दुनियाँको चक्र कसरी घुम्छ सम्झाउनु छ, गोल्डन एज, सिलवर एज, कपर एज... फेरि यो पुरुषोत्तम संगमयुग पनि देखाउनु पर्छ। ठीक छ धेरै चित्र नदेखाऊ। भारतवर्षको लागि त सिँडीको चित्र मुख्य छ। हामी अब फेरि पतितबाट पावन कसरी बन्न सक्छौं भनेर सम्झाउन सक्छौं। पतित-पावन त एक बाबा नै हुनुहुन्छ। उहाँलाई याद गर्नाले सेकेण्डमा जीवनमुक्ति मिल्छ। तिम्री बच्चाहरूमा यो सारा ज्ञान छ। बाँकी त अरु सबै अज्ञान निद्रामा सुतेका छन्। भारतवर्षमा जब ज्ञान थियो तब धेरै धनवान थियो। अहिले भारतवर्ष अज्ञानतामा छ, त्यसैले कति कंगाल बनेको छ। ज्ञानी मनुष्य र अज्ञानी मनुष्य हुन्छन् नि। देवी-देवता र मनुष्य त प्रसिद्ध छन्। देवताहरू सत्ययुग-त्रेतामा, मनुष्य द्वापर-कलियुगमा। बच्चाहरूको बुद्धिमा सदा रहनु पर्छ सेवा कसरी गर्ने? त्यो पनि बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ। सिँडीको चित्र सम्झाउनको लागि धेरै राम्रो छ। बाबा भन्नुहुन्छ- गृहस्थ व्यवहारमा बस। शरीर निर्वाहको लागि धन्धा आदि त गर्न नै छ। लौकिक विद्या पनि पढ्नु छ। बाँकी जब समय मिल्छ भने सेवाको लागि ख्याल गर्नुपर्छ- मैले अरुको कल्याण कसरी गरुं? यहाँ त तिम्रीले धेरैको कल्याण गर्न सक्दैनौ। यहाँ त आउँछौ नै बाबाको मुरली सुन्न। यसमा नै जादू छ। बाबालाई जादूगर भनिन्छ नि। गाउँछन् पनि- मुरली तेरी मै है जादू... हजुरको मुखबाट जुन मुरली बग्छ त्यसमा छ जादू। मनुष्यबाट देवता बन्छन्। यस्तो जादूगर बाबा बाहेक अरु कोही हुँदैन। गायन पनि छ- मनुष्यबाट देवता बनाउन समय लाग्दैन। पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ अवश्य हुनु छ। पुरानोको विनाश पनि अवश्य हुनु छ। यस समयमा तिम्री राजयोग सिक्छौ भने अवश्य राजा पनि बन्नु छ। अहिले तिम्री बच्चाहरू सम्झन्छौ ८४ जन्मपछि फेरि पहिलो नम्बरको जन्म हुनुपर्छ किनकि विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ। सत्ययुग, त्रेतायुग जुन बितेर गएको छ त्यो अवश्य दोहोरिनु छ।

तिमी यहाँ बसेका छौ, त्यसैले बुद्धिमा यो याद रहनु पर्छ- हामी फर्केर जान्छौं फेरि सतोप्रधान देवी-देवता बन्छौं। उनलाई देवता भनिन्छ। अहिले मनुष्यमा देवी गुण छैन। त्यसैले तिमी जहाँसुकै पनि सेवा गर्न सक्छौ। धन्धा आदि जतिसुकै होस्, गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै पनि कमाई गरिरहनु छ। यसमा मुख्य कुरा छ पवित्रताको। पवित्रता छ भने सुख-शान्ति, सम्पत्ति छ। सम्पूर्ण पवित्र बन्थ्यो भने फेरि यहाँ रहन सक्दैनौं किनकि हामीलाई शान्तिधाम अवश्य जानु छ। आत्मा पवित्र बनेपछि फेरि आत्मालाई यस पुरानो शरीरको साथमा रहनु छैन। यो त अपवित्र छ नि। ५ तत्त्व नै अपवित्र छन्। शरीर पनि यिनबाट नै बन्छ। यसलाई माटोको पुतला भनिन्छ। ५ तत्त्वको शरीर एउटा खतम हुन्छ अर्को बन्छ। आत्मा त छ नै। आत्मा कुनै बन्ने चीज होइन। शरीर पहिला कति सानो फेरि कति ठूलो हुन्छ। कति अंगहरू मिल्छन् जसद्वारा आत्माले सारा पार्ट खेल्छ। यो दुनियाँ नै अचम्मको छ। सबै भन्दा आश्चर्यजनक हुनुहुन्छ बाबा जसले आत्माहरूको परिचय दिनुहुन्छ। हामी आत्माहरू कति साना छौं। आत्माले प्रवेश गर्छ। हरेक चीज आश्चर्यजनक छन्। जनावरहरूको शरीर आदि कसरी बन्छ, अचम्म छ नि। आत्मा त सबैमा त्यतिकै सानो छ। हाती कति ठूलो हुन्छ, त्यसमा पनि यति सानो आत्मा गएर बस्छ। बाबाले त मनुष्य जन्मको कुरा सम्झाउनु हुन्छ। मनुष्यले कति जन्म लिन्छ? ८४ लाख जन्म त लिँदैन। सम्झाइएको छ जति धर्म छन् त्यति भेराइटी बन्छन्। हरेक आत्माले कति अनुहारको शरीर लिन्छ, आश्चर्य छ नि। फेरि जब चक्र दोहोरिन्छ, हरेक जन्ममा अनुहार, नाम, रूप आदि बदलिन्छन्। यस्तो भनिँदैन कृष्ण काला, कृष्ण गोरा। होइन, उनको आत्मा पहिला गोरो थियो फेरि ८४ जन्म लिँदै लिँदै कालो बन्छ। तिम्रो आत्माले पनि भिन्न-भिन्न अनुहार, भिन्न-भिन्न शरीर लिएर पार्ट खेल्छ। यो पनि ड्रामा हो।

तिमी बच्चाहरूलाई कहिल्यै पनि कुनै चिन्ता हुनु हुँदैन। सबै कलाकार हुन्। एउटा शरीर छोडेर अर्को लिएर अभिनय गर्नु नै छ। हरेक जन्ममा सम्बन्ध आदि बदलिन्छ। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यो बनिबनाउ ड्रामा हो। आत्मा नै ८४ जन्म लिँदै लिँदै तमोप्रधान बनेको छ, अब फेरि आत्मालाई सतोप्रधान बन्नु छ। पावन त अवश्य बन्नु छ। पावन सृष्टि थियो, अब पतित छ फेरि पावन हुनु छ। सतोप्रधान, तमोप्रधान अक्षर त छ नि। सतोप्रधान सृष्टि फेरि सतो, रजो, तमो सृष्टि। अहिले जो तमोप्रधान बनेका छन् उनै फेरि सतोप्रधान कसरी बन्ने? पतितबाट पावन कसरी बन्ने, बर्सातको पानीले त बन्छैनौं। बर्सातले त मनुष्यहरूको मृत्यु पनि हुन्छ। बाढी आउँदा कति डुब्छन्। अहिले बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ यी सबै खण्ड रहने छैनन्। प्राकृतिक प्रकोपले पनि मदत दिन्छ, कति धेरै मनुष्य, जनावर आदि बाढीमा बग्छन्। यस्तो होइन, पानीले पावन बन्छन्, त्यहाँ त शरीर नै जान्छ। शरीरलाई त पतितबाट पावन बन्नु छैन। पावन बन्नु छ आत्मालाई। त्यसैले पतित-पावन त एक बाबा हुनुहुन्छ। चाहे उनीहरूलाई जगत गुरु भनिन्छ तर गुरुको त काम हो सद्गति दिनु, त्यो त एक बाबा नै सद्गति दाता हुनुहुन्छ। बाबा सद्गुरुले नै सद्गति दिनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनु हुन्छ, यिनले पनि सुन्छन् नि। गुरुहरूले पनि सिकाउनको लागि आफ्नो नजिकै शिष्यलाई बसाउँछन्। यिनो पनि उहाँको नजिकै बस्छन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ भने यिनले पनि सम्झाउँछन् नि, त्यसैले गुरु ब्रह्मा नम्बरवनमा जान्छन्। शंकरको लागि त भन्छन् आँखा खोल्नासाथ भस्म गरिदिन्छन् फेरि उनलाई त गुरु भन्न मिल्दैन। फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म एकलाई याद गर। कतिपय बच्चाहरू भन्छन्- यति कामधन्दाको चिन्तामा रहन्छौं, हामी आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई कसरी याद गरौं? बाबा सम्झाउनु हुन्छ- भक्तिमार्गमा पनि तिमी हे ईश्वर, हे भगवान! भनेर याद गर्छौं नि। याद तब गर्छौं जब कुनै दुःख हुन्छ। मेन लाग्दा पनि भन्छन् राम-राम भन। धेरै संस्थाहरू छन् जो राम नामको दान दिन्छन्। जसरी तिमी ज्ञानको दान दिन्छौं उनीहरू फेरि भन्छन् राम भन, राम भन। तिमी पनि भन्छौं शिवबाबालाई याद गर्नुहोस्। उनीहरू त शिवलाई जान्दैन-जानेका छैनन्। त्यसै राम-राम भनिदिन्छन्। अब यो पनि किन भन्छन् जब कि परमात्मा सबैमा हुनुहुन्छ भने? बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- राम वा कृष्णलाई परमात्मा भनिँदैन। कृष्णलाई पनि देवता भनिन्छ। रामको लागि पनि सम्झाइएको छ- उनी सेमी देवता हुन्। दुई कला कम हुन्छ। हरेक चीजको कला कम त हुन्छ नै। कपडा पनि पहिला नयाँ, फेरि पुरानो हुन्छ।

बाबाले यति कुरा सम्झाउनु हुन्छ फेरि पनि भन्नुहुन्छ- मेरा मीठा प्यारा रूहानी बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झ। सिमर-सिमर सुख पाओ। यो त दुःखधाम हो। बाबा र वर्षालाई याद गर। याद गर्दै गर्दै अथाह सुख पाउने छौ। कलह-क्लेश, बिमारी आदि जे छ सबै छुट्छ। तिमी २१ जन्मको लागि निरोगी बन्छौ। कल-क्लेश मिटे सब तन के, जीवन मुक्ति पद पाओ। गाउन त गाउँछन् तर व्यवहारमा ल्याउँदैनन्। तिमीलाई बाबाले यथार्थमा

सम्झाउनु हुन्छ- बाबाको स्मरण गर्यौं भने तिम्रो सबै मनोकामना पूरा हुन्छ, सुखी हुन्छौ। सजाय खाएर थोरै प्राप्त गर्नु राम्रो होइन। सबैलाई ताजा रोटी नै मन पर्छ। आजकल त तेल नै चल्छ। त्यहाँ त घिउका नदी बग्छन्। त्यसैले बच्चाहरूले बाबाको स्मरण गर्नु छ। बाबा यस्तो पनि भन्नुहुन्न यहाँ बसेर याद गर। होइन, हिँडा, डुल्दा, घुम्दा शिवबाबालाई याद गर्नु छ। नोकरी आदि पनि गर्नु छ। बाबाको याद बुद्धिमा रहनु पर्छ। लौकिक पिताका बच्चाहरू नोकरी गर्छन् भने याद त रहन्छ नि। कसैले सोध्यो भने तुरुन्त भन्छन्- हामी कसका सन्तान हौं। बुद्धिमा पिताको जायदाद (सम्पत्ति) पनि याद रहन्छ। तिम्रो पनि बाबाका बच्चा बनेका छौ, त्यसैले वर्सा पनि याद छ। बाबालाई नै याद गर्नु छ, अरु कसैसँग सम्बन्ध छैन। आत्मामा नै सारा पार्ट भरिएको छ जुन प्रकट हुन्छ। यस ब्राह्मण कुलमा तिम्रो जुन कल्प-कल्प पार्ट चल्छ त्यो नै प्रकट भइरहन्छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ खाना बनाऊ, मिठाई बनाऊ, शिवबाबालाई याद गर्दै गर। शिवबाबालाई याद गरेर बनायौ भने मिठाई खानेवालाको पनि कल्याण हुन्छ। कहिले त साक्षात्कार पनि हुन सक्छ। ब्रह्माको पनि साक्षात्कार हुन सक्छ। शुद्ध अन्न पर्छ भने ब्रह्माको, कृष्णको, शिवको साक्षात्कार गर्न सक्छन्। ब्रह्मा यहाँ छन्। ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूको नाम त हुन्छ नि। धेरैलाई साक्षात्कार भइरहन्छ किनकि बाबालाई याद गर्छौ नि। बाबाले युक्तिहरू त धेरै बताउनु हुन्छ। उनीहरू मुखले राम-राम भन्छन्, तिम्रीलाई मुखले केही बोल्नु छैन। जसरी उनीहरू सम्झन्छन् गुरुनानकलाई भोग लगाइरहेका छौ, तिम्रो पनि सम्झन्छौ हामी शिवबाबालाई भोग लगाउनको लागि बनाउँछौ। शिवबाबालाई याद गर्दै बनायौ भने धेरैको कल्याण हुन सक्छ। त्यस भोजनमा तागत हुन्छ, त्यसैले बाबा भोजन बनाउनेलाई पनि भन्नुहुन्छ- शिवबाबालाई याद गरेर बनाउँछौ? लेखिएको पनि छ- शिवबाबा याद छ? यादमा रहेर बनायौ भने खानेलाई पनि तागत मिल्छ, हृदय शुद्ध हुन्छ। ब्रह्मा भोजनको गायन पनि छ नि। ब्राह्मणहरूले बनाएको भोजन देवताहरूले पनि मन पराउँछन्। यो पनि शास्त्रमा छ। ब्राह्मणले बनाएको भोजन खानाले बुद्धि शुद्ध हुन्छ, तागत रहन्छ। ब्रह्मा भोजनको धेरै महिमा छ। ब्रह्मा भोजनको बारेमा जसलाई कदर रहन्छ, थाली धोएर पनि पिउँछन्। धेरै उच्च सम्झन्छन्। भोजन विना त रहन सक्दैनन्। अनिकाल पर्दा भोजन नपाएर मर्छन्। आत्माले नै भोजन खान्छ, यी अंगहरूद्वारा उसले स्वाद लिन्छ, राम्रो-नराम्रो आत्माले भन्छ नि। यो धेरै स्वादिष्ट छ, तागतिलो छ। पछि गएर जसै तिम्रो उन्नतिलाई प्राप्त गर्छौ भोजन पनि तिम्रीलाई त्यस्तै मिलिरहन्छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- शिवबाबालाई याद गरेर भोजन बनाऊ। बाबाले जे सम्झाउनु हुन्छ त्यसलाई व्यवहारमा ल्याउनु पर्छ नि।

तिम्रो माइती घरमा छौ अब पराइ घरमा जानु छ। सूक्ष्मवतनमा पनि आपसमा मिल्छन्। भोग लिएर जान्छन्। देवताहरूलाई भोग लगाउँछौ नि। देवताहरू आउँछन् तिम्रो ब्राह्मण त्यहाँ जान्छौ। त्यहाँ सभा लाग्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कुनै पनि कुराको चिन्ता गर्नु छैन किनकि यो ड्रामा एकदम एक्जुरेट बनेको छ। सबै पात्रहरूले यसमा आ-आफ्नो पार्ट खेलेरहेका छन्।

२) जीवनमुक्त पद प्राप्त गर्न वा सुखी बन्नको लागि भित्र एक बाबाको नै स्मरण गर्नु छ। मुखले केही पनि बोल्नु छैन। भोजन बनाउँदा वा खाने समयमा बाबाको यादमा अवश्य रहनु छ।

वरदान:- निःस्वार्थ र निर्विकल्प स्थितिले सेवा गर्ने सफलतामूर्त भव
सेवामा सफलताको आधार तिम्रो निःस्वार्थ र निर्विकल्प स्थिति हो। यस स्थितिमा रहनेवाला सेवा गर्दा स्वयं पनि सन्तुष्ट र हर्षित रहन्छन् अनि उनीहरूसँग अरु पनि सन्तुष्ट रहन्छन्। सेवामा संगठन हुन्छ र संगठनमा भिन्न-भिन्न कुरा, भिन्न-भिन्न विचार हुन्छन्। तर अनेकतामा अलमलिनु हुँदैन। यस्तो नसोच कसको मान्ने, कसको नमान्ने। निःस्वार्थ र निर्विकल्प भावले निर्णय लियो भने कसैलाई पनि व्यर्थ संकल्प आउने छैन र सफलतामूर्त बन्छौ।

स्लोगन:- अब सकाशद्वारा बुद्धिलाई परिवर्तन गर्ने सेवा प्रारम्भ गर।

